

Nr 10.

Af herr **Larsson, Knut**, om upphäfvande af tullen å klorkalk eller restitution af erlagd tull vid utförsel af med klorkalk blekt cellulosa.

Uti min motion nr 66, vid 1910 års riksdag, anhöll jag vördsam, att Riksdagen måtte besluta upphäfva den under rubriken nr 1117 i Kungl. Maj:ts förslag till tulltaxa införda tullen å klorkalk, utgörande 1 krona pr 100 kilogram.

Såsom skäl för detta mitt yrkande anfördes:

1:o) att klorkalk i stora kvantiteter användes inom pappers- och pappersmasseindustrien för att genom blekning åstadkomma en högre och mera betald kvalité-produkt;

2:o) att det vore en stor fördel för landet i sin helhet, att dess halffabrikat, som vore föremål för utförsel, kunde i möjligast högsta grad förädlas;

3:o) att fabrikationen inom landet af klorkalk vore obetydlig;

4:o) att blekning af cellulosa-massa på elektrisk väg kräver dels ett afsevärdt anläggningskapital, dels ock betydande vattenkraft, som måste erhållas till mycket billiga priser. Följaktligen är det på ytterst få ställen, som sådan blekning kan ifrågakomma.

Denna min motion afslogs hufvudsakligen på den grund, att man genom tullsatsen trodde sig kunna få till stånd en kemisk, stor industri inom landet.

Jag ber nu härom få anföra följande:

Då vi nu ha inom landet endast en fabrik, vid hvilken torde de år, då vattentillgången är riklig, kunna tillverkas 3 å 400 tons klorkalk pr år eller cirka 10 % af den kvantitet, som behöfves, så förefaller det bra hårdt för de industrier, som behöfva denna vara, att behöfva betala en hög tull, endast af det skäl, att man i en oviss framtid hoppas på en kemisk storindustri.

Blekningen af cellulosa betingar vid försäljning ett visst högre pris, men måste detta stå i förhållande till den kostnad, för hvilken den utländska köparen själf vid sin fabrik kan bleka densamma.

Till såväl England som Tyskland exporteras numera ytterst ringa kvantiteter blekt massa af helt naturliga skäl, då klorkalken hos dem ställer sig afsevärdt billigare än hos oss, där förutom frakt från dessa länder vi dessutom få vidkännas en hög införseltull.

De länder, till hvilka hufvudsakligen nu exporteras blekt cellulosa, äro Amerika och Japan, men hotas nu allvarligt denna export genom den införda tullen.

Mig synes dessutom förhållandet mellan de värden, som härigenom hotas, ej vara rimliga: Å ena sidan tullskydd för en liten fabrik med en tillverkning af 3 å 400 tons klorkalk, värda cirka 30 å 40,000 kronor och å andra sidan en utförsel af cirka 20,000 tons blekt massa med ett värde af 4—5 miljoner.

I Norge tillverkas numera cirka 90,000 tons blekt cellulosa, som numera gifvetvis kan behärska marknaden, om den svenska blekta massan genom tullen å klorkalk så afsevärdt fördyras.

Då förhållandet nu är, vidkommande cellulosa-fabrikation, att klorkalken endast importeras i syfte att användas vid blekningen af pappersmassan, som därefter exporteras, så synes mig, att en restitution af tullen vid utförseln vore rimlig. Ett sådant förhållande är rådande vidkommande utländsk juteväf, som användes till emballage af trämassa.

På grund af hvad jag ofvan anført, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta:
antingen att införseltull å klorkalk måtte upphävas, eller
att, vid utförsel af med klorkalk blekt cellulosa, restitution af erlagd tull måtte beviljas.

Stockholm den 20 januari 1912.

Knut Larsson.